

Szonett

Jó olvasó, ki ülsz a lámpa mellett
- mert olvasóm vagy, s én könyv vagyok:
lapozol bennem, ki sokszor kesergett,
és nem unsz meg, bár sápadt alkonyok

nyújtóznak át csöndesen az ablakon
(de nem adod meg magad egészen),
csak tűnődsz lapszéleimen, jól tudom
- hát köszöntlek: Lectori salutem!

Igen, tudom. Elég a nyomdahibám,
s van szavam, sorom, mely javítást kíván,
de téged e kusza, hibás sorok

nem tévesztenek. Betűim a csöndben
kinyílnak s énekelnek, s te ülsz közben,
akárcsak én itt. Most rád gondolok.

*

Mint kinn a téli köd

Sűrű vagy bennem mint kinn a téli köd
mely vattába csomagol fát és csillagot
könnyen törő emlékeit az agy
elhelyezve minden e rend nélküli rendben
e jótékony pára minden határt egybemos
lassan megülepszik marad lágy és feloldatlan
mivel eláraszt itt az idő
alaktalan úszik s kósza foltként lebeg
én pedig futnék innen
el
érezni a végét
hol minden éles s nyer újra alakot
végül ám megjelenysz te is
és hiába fordulnék tovább már tapintom puha köldököd
szép látomás
a foglyod vagyok
s követem árnyék-alakod
mely illékony és makacs
az egyre töményebb páratömegbe
mely majd eltömi tiszta
hús levegőt akaró lassú tudóm...

Elszámolás

A napokat melyek némán
és készségesen közeledtek
majd dobtak csókot
elraktam
dobozukon még érzik a meleg
közeledve a tél
jók lesznek
deríteni sötét szobám
fényel olvasztani faláról
a konok deret

*

Hozzászoknom melegedhez

Piros betűkkel írtad neved szívembe,
s lámpást gyújtottál,
melynek csöndes, tiszta fénye vizet olvaszt
magányom rám kövült jegéből.
Légy óvatos.
E mécsből ne szíts vad tüzet,
a jéghez hidegültem,
ne olvassz el vele mindent.
Légy hallgató, türelmes,
engedj hozzászoknom melegedhez,
mely a napfényel rokon.

*

Ahogy létezem

bennem hajszalerekben jár a gondolat
öntudatlan mint a talajvíz érkezik
általam tisztul és engem tisztogat
kimérten s lassan míg fölér az agyamig

az érzelmek is így lesznek enyéim
őket takaréklángra teszem s párolom
a fény eljátszik a főzet cseppjein
esszencia kell csak a többit eldobom

kín így élni de lassú én nem vagyok
mert a világot így engedi be bőröm
és mert sötétben fék nélkül szállnak napok
én csak azt figyelem mint telítődöm